

EPÍLEG A LES JORNADES DE LA REVISTA DE CATALUNYA

ALBERT MANENT

Escriptor i historiador

Max Cahner, director de la revista i president de la Fundació que duu el mateix nom, m'ha delegat perquè us adreci unes breus paraules per agrair l'esforç dels organitzadors d'aquestes jornades i la dedicació investigadora dels ponents.

La *Revista de Catalunya*, que té tres quarts de segle, ha estat una mena de mite i un estendard emblemàtic de la nostra alta cultura. Malgrat les nombroses suspensions que ha patit, la publicació s'ha reprès perquè és un símbol de la continuïtat. Recordo quan al 1955 ens vam reunir a casa meua amb Joan Triadú i Max Cahner perquè el galerista Salvador Riera, que vivia a São Paulo, estava disposat a fer de mecenes si es reprenia la revista. Vam preparar un número, amb editorial de Carles Riba, i Frederic Pau Verrié va preparar les planxes per enviar-les al Brasil, on s'edità el número 105. El següent i últim de l'exili, el 106, fou preparat, també a Barcelona, per Rafael Tasis, Vicenç Riera Llorca, Joaquim Molas i jo mateix. Sortí a Mèxic gràcies al mecenes Dalmau Costa.

Després van passar quasi trenta anys de silenci fins que Max Cahner, el 1985, va decidir, tenaç i segur, de reemprendre la revista. Calia un suport oficial i el president Pujol va acceptar de seguida la proposta. I Cahner es va llançar a l'aventura. D'entrada va consultar tota la *Revista de Catalunya* i, fent una excepció, li vaig deixar endur-se a casa tots els volums de la meua col·lecció.

I el 1986 dos col·laboradors seus, un dels quals és la Júlia Martínez, secretària de redacció, la van tirar endavant. Cahner vetllava els originals, tenia relació amb els escriptors i es responsabilitzava del contingut dels editorials. El projecte era fer una revista d'alta cultura on l'assaig literari, històric, artístic i lingüístic hi fossin preponderants. Hi va reeixir i la fórmula de revista, en alguns aspectes diferent de la de Rovira i Virgili, també es va estructurar en seccions.

Revista de Catalunya no ha volgut ésser mai una tribuna política de combat, però sí una alta expressió de la cultura nacional sense partidismes.

En conjunt, tot i les mancances, penso que la publicació manté el projecte de Max Cahner i és una tribuna per on han passat almenys tres-cents col·laboradors diferents, els quals sovint no tenen altres llocs on publicar els seus assaigs.

De cara al futur hem ampliat el patronat de la fundació, hem començat a incorporar a la revista assagistes joves d'arreu de les terres catalanes, estem reestructurant el consell assessor i esperem que la Generalitat ens pugui ampliar l'ajut, que no ha variat en deu anys. Repeteixo les gràcies als organitzadors i els col·laboradors de les ponències i espero que aquest simposi serveixi per fer arribar a més lectors i assagistes el missatge que les planes de *Revista de Catalunya* resten sempre obertes.